

Het verhalenidee

Altijd lastig, zo'n leeg notitieboekje voor je neus. Wat gaat er deze keer in terechtkomen? Ik heb er al heel wat versleten. Er ligt er altijd een op mijn nachtkastje. Ik heb de meest bijzondere invallen 's avonds laat en ook 's nachts in mijn dromen. Als avondmens en slechte slaper ben ik vaak wakker als de rest van de wereld in diepe rust is. Ik heb ontdekt dat als ik mijn ideeën opschrijf, ik makkelijker weer in slaap kan vallen. Dan hoef ik niet de rest van de nacht steeds maar te vrezen dat ik dit geweldige idee, dat ik dan niet opgeschreven heb, morgenochtend vergeten ben.

Het geeft rust. Zo'n boekje. Ook dit boekje zal wel weer gevuld worden met nieuwe to-do-lijstjes, met verdienmodellen, met overpeinzingen over mijn leven en mijn nabije of verdere toekomst.

Waarom pakte ik ook al weer een nieuw boekje van mijn voorraad? Ik wil nadenken over schrijven, over mijn potentiële schrijverschap. Misschien wil ik een blog schrijven, een serie onderwerpen die elkaar opvolgen en die op het internet plaatsen van tijd tot tijd. Iets met tips en trucs voor vrouwen in de overgang, met een tekort aan slaap door een teveel aan opvliegers. Voor vrouwen in de overgang en hopelijk ook voor anderen, zodat het onderwerp uit de taboesfeer komt.

Of wordt het meer verhalend, steeds een hoofdstuk, die samen een boek gaan vormen? En publiceer ik dat boek daarna in zijn geheel? Zou ik lezers krijgen en zou ik ze vast kunnen houden?

Dan moet er niet teveel tijd tussen de hoofdstukken zitten. En vorige hoofdstukken moeten vermeld blijven, zodat laatkomers onder de lezers nog kunnen instromen.

Ja, een verhaal. Dat spreekt mijzelf nu het meeste aan. Een vrouw van deze tijd. Maar ook van mijn leeftijd? Ik wil niet de indruk wekken dat het verhaal autobiografisch is. Want dan lijkt elk saillant detail een bekentenis. Stel dat ik bijvoorbeeld schrijf dat de hoofdpersoon, een vrouw van mijn leeftijd, stiekem steelt. Dan gaat mijn man straks denken dat het over mij gaat. Of mijn vriendinnen. Nee, dat moeten we vermijden. Hoewel ik wel wat zondes heb begaan, en *guilty pleasures* heb, foutjes heb gemaakt die ik tot nu toe heb verzwegen, die het verhaal heel smeug zouden kunnen maken. Ik kan die dingen beter aan een personage in mijn verhaal toeschrijven die niet op mij lijkt.

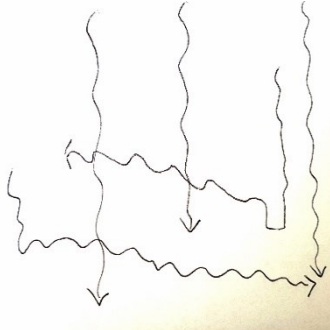
De meer filosofische zaken kan ik wel toeschrijven aan een vrouw van mijn leeftijd. Ik kan er een vrouw in laten voorkomen die nog jong genoeg is om te werken, maar dat uit eigen beweging niet meer doet. Een vrouw die niettemin toch midden in het leven staat. Die nuttige dingen wil doen, maar worstelt met de arbeidsethos. Ze werkt nu vrijwillig, maar verdient niets meer. Ze heeft zichzelf *dagbesteding* bezorgd. Zou deze vrouw met twijfels en filosofieën de lezer vasthouden? Als mensen zich in haar herkennen lukt dat misschien wel.

Of toch maar een vervolgverhaal. Geromantiseerd én spannend, waarvan de publicatie hoofdstuk per hoofdstuk gaat. Waar meerdere verhaallijnen met personages naast elkaar lopen, die elkaar érgens in het boek gaan raken. En elk hoofdstuk heeft een *cliff hanger*, waardoor de lezers weer uitkijken naar het volgende deel. Een *cliff hanger* die je ook zou kunnen zien als een open einde. Zodat de hoofdstukken ook als losse korte verhalen te lezen zijn. Een soort feuilleton.

“Eva wist dat haar een zware tijd te wachten stond. Maar ze zag ook licht aan het eind van de tunnel.”

Als het maar niet zo suf wordt als de verhalen van Annette Heffels in de Margriet. Het moet wel spannender en afwisselender. Ik zou er iets aan toe willen voegen, wat je in gewone boeken niet tegen komt. Bijvoorbeeld schema's, illustraties, foto's zoals je ook in studieboeken hebt maar nooit

in romans. En wat ik ook leuk zou vinden, is links naar filmpjes of websites op het internet. Dat kan online prima en trouwens ook in een e-book. Misschien kan ik er ook muziek in laten meelopen. Online moet dat kunnen. Als je bijvoorbeeld beschrijft dat iemand door een stationshal loopt, waar iemand op een piano speelt, dat je er dan werkelijk muziek bij laat horen. Ik kan natuurlijk ook zelf

tekeningen of schilderijen maken. En de tekst daaromheen schrijven.

Hier een illustratie van de verhaallijnen van mijn hoofdstukken. Ze beginnen niet gelijk en eindigen niet gelijk. Ergens in de hoofdstukken komen ze samen. Dat maakt dat de lezer geboeid blijft. Hoop ik natuurlijk.

Er moeten in mijn stukken dus verhaallijnen komen, besluit ik, die zich elk apart ontwikkelen. De ene keer is de *cliff hanger* voor verhaal A, de volgende keer betreft het verhaal C. En in de loop van de verhalen blijken ze verwant. Ze kruisen elkaar ergens.

Ik kan de dingen niet gewoon laten gebeuren, als ik aan de gang ben, want dan mis ik misschien een raakpunt, waardoor het verhaal als geheel niet meer klopt. Het vergt dus dat ik de delen van tevoren in schema zet. Een goede voorbereiding, maar dat ligt me wel.

Misschien moet ik wel één hoofdpersoon kiezen. Er komen dan allerlei personages in voor met wie ze omgaat, over wie ze zich zorgen maakt, maar ook personages met wie ze in eerste instantie helemaal niet omgaat. Zodat de lezers zich gaan afvragen wat de link is.

Zelf vind ik het altijd extra leuk als de verhalen fictie zijn, maar er ook recente feiten in voorkomen. Het speelt zich bijvoorbeeld af in Corona-tijd. Of ik refereer aan iets wat in het nieuws speelt: er is een nieuwe Amerikaanse president. Dat maakt het verhaal actueel.

Stel dat het lukt! Als ik volgers zou krijgen met mijn verhalen, zou ik aan *affiliate marketing* kunnen gaan doen. Dus advertenties plaatsen boven of onder mijn stukjes, waardoor ik dan weer iets kan verdienen. Ga ik er economisch toch weer een beetje 'toe doen'. Haha, toch een verdienmodelletje. Als alle hoofdstukken geschreven en online gepubliceerd zijn, kan ik ze ook samen als e-book uitgeven. Nooit als hard copy boek. Persoonlijk vind ik dat inmiddels ouderwets en dan zou je bovendien niets hebben aan de links die ik opneem.

Het idee begint al aardig voor me te leven. In mijn nieuwe notitieboekje ben ik inmiddels op bladzijde 6, en zoals altijd begint mijn handschrift al een stuk slordiger te worden. Het is nu 02.00u 's nachts. Ik heb er zelf geen probleem mee, dat het zo laat is. Mijn energie stroomt.

Het enige nadeel is wel, dat realiseer ik me, dat ik er morgenochtend om 08.00u uit moet. De wereld om mij heen bestaat voor het overgrote deel uit ochtendmensen, helaas. Voor mij zou het beter zijn als de dag van 10 uur 's morgens tot 03.00u 's nachts zou lopen. Kantooruren van 11.00u tot 19.30u. Dat zou mij veel beter passen.

Zoals zovele nachten wordt dit er een van 4 of 5 uur, waardoor ik morgen lang nodig heb om op gang te komen. Om een uur of 11, als ik een aantal koppen koffie achter de knopen heb, kom ik weer op gang.

Maar dit terzijde. Ik heb de laatste twee alinea's wat verderop in mijn boekje genoteerd. Omdat ze los staan van mijn mijmeringen over het verhalenidee.

Het verhalenidee ontwikkelt zich verder in mijn hoofd. En in mijn notitieboekje. Mijn notitieboekje is mijn sparringpartner. Ik hoor het vragen hoe ik ga leren om te schrijven. Het is immers een vak. Ik durf wel te stellen dat mijn kennis van het Nederlands ruim voldoende is, maar hoe ontwikkel je een eigen stijl? Welk perspectief kies je? Een ik-persoon, of schrijf je vanuit een soort godheid, die boven het tafereel hangt, en die gedachten kan lezen? Of een toeschouwer-perspectief, dat alleen maar beschrijft wat hij ziet, zodat de lezer zelf moet duiden?

Sinds een aantal maanden ben ik lid van een leesclub, waarin we literaire boeken bespreken. Het gaat dan over de verhaallijn, over het gekozen perspectief, over de schrijfstijl, over thema's en motieven. Mijn bewondering voor het vakmanschap van auteurs van mooie boeken is enorm toegenomen daardoor. Het is vakwerk. Ergens aarzel ik dan ook om te beginnen met zelf schrijven. Wie denk ik wel dat ik ben? Misschien is het beter als ik eerst een cursus 'verhalenschrijven' ga doen. Of de mensen om mij heen vraag om feedback. Ik besluit dat ik daarnaar op zoek ga.

En nu ga ik slapen. Punt. Trusten.